

V SRDCI ZELENÝCH PTÁKŮ

**AUTENTICKÉ PŘÍBĚHY MUČEDNÍKŮ
BOSENSKÉ VÁLKY 1992 – 1995.**

ŠEJCH ABDULLÁH IBN JÚSUF AZZÁM

Alláh je mým cílem. Muhammaad je mým Vůdcem.

Korán je mou ústavou. Džihád je má cesta.

Smrt na cestě Boží je mé největší přání.

(Motto El-Mudžahidin)

Všechna chvála patří Alláhu, Pánu všech světů, všech bytostí, veškerého lidstva, Jedinému Vládci a Zákonodárci. Nechť je požehnáno nejlepšímu ze všech stvoření, Muhammadu al-Mustafovi, Poslu a Proroku Božímu, poslednímu Proroku, Pečeti všech proroků a poslů před ním. Dosvědčuji, že není božstva kromě Alláha Jediného, který nemá společníka a dosvědčuji, že Muhammad je Poslem Božím, hovořícím vždy pravdu z Boží autority.

Nejvyšší přikázal svým služebníkům povinnost boje na cestě Boží a pohrozil těm z nich, kteří ji zanedbají a odřeknou se jí: „**Vy, kteří věříte! Co je s vámi, že když je vám řečeno: „Vytáhněte do boje na cestě Boží!“ , jste jako přikování k zemi? Což se vám líbí více život na tomto než na onom světě? Vždyť užívání života pozemského je nepatrné oproti užívání v životě budoucím! Jestliže nevytáhnete do boje, Bůh vás potrestá trestem bolestným, vystřídá vás národem jiným a nebudete Mu moci v ničem uškodit, neboť Bůh je věru mocný nad každou věcí.**“ (Tawba:36-37) a řekl Posel Boží, mír a požehnání s ním: *„Pokud se zapojíte do lichvářských obchodů, a chopíte se kravských ocasů a dáte přednost obdělávání země před Džihádem, Alláh vás poníží. A nezbaví vás toho, dokud se nevrátíte k vašemu náboženství.“* A rovněž povzbuzoval věřící k boji: *“Ráj je ve stínu šavle a v ohlávce koně jest uvázáno dobro až do dne soudu.”* Bůh slíbil těm, kteří budou bojovat a padnou na cestě Boží odpuštění jejich hříchů, již s první kapkou jejich prolité krve, ulehčení těžkostí v hrobě a v Den soudu a též nesmírnou odměnu v životě budoucím. Mučedníci budou ve stínu Jeho trůnu, v zahradách ráje, pod nimiž řeky tekou, ve společenství Proroků, andělů a bohobojných: **„nepokládejte ty, kteří padli na cestě Boží za mrtvé, naopak, oni jsou živí a u Pána svého odměnu užívají.“** A Boží zákon přikázal každému jednotlivému právně zodpovědnému člověku bojovat svými majetky a svým životem na cestě Boží, je-li nějaká muslimská země napadena cizími armádami, aby tyto armády byly opět vyhnány, zachovala se svrchovaná vláda islámu na tom místě a tamní muslimové neztratili svou víru, život, čest, hrdost a suverenitu.

Následující text je stručnou výpovědí o ozbrojeném džihádu na cestě boží. Je oslavou hlubokého soucitu, odvahy, víry, odhodlání, bratrství a všemuslimské solidarity. A není a ani nechce být oslavou násilí, plenění, zabíjení, dobovačných válek, útlaku a násilného vynucování vlastních ideologických požadavků.

Popisuje osudy několika zahraničních dobrovolníků, kteří pochopili poselství islámu a přijeli na Balkán pomoci svým muslimským souvěrcům v boji proti srbsko-chorvatské agresi a genocidě. V nejtěžších chvílích, v době masového vyvražďování, koncentračních táborů, brutální agrese, zvěle a zrady okolního světa, která se projevila zbrojním embargem na bosenské muslimy, tito lidé nezapomněli na bratrská pouta, která je vázala k věřícím hluboko v nitru Evropy. Přišli, bojovali a umírali jako šehídové, dovedli nakonec svůj boj k vítěznému konci. Islám byl pozdvižen jejich rukama a muslimové v Bosně přežili a žijí tam dodnes. Navzdory veškerému

protivenství, kterému byli vystaveni a navzdory bezuzdné a zarputilé krutosti jejich nepřátel – Srbů a Chorvatů.

Poselství šehídů se obrací ke všem, kteří věří v Jediného Boha a ctí Korán a Sunnu celým svým srdcem, nejen k Bosňákům, nebo Čečencům, Afgháncům, Kašmířanům, Palestincům a Iráčanům. Obrací se ke každému jednomu muslimovi a zní: „Islámská umma nezemřela, nýbrž žije a bude žít i nadále!“

Prosíme Všemohoucího Alláha, který jediný zná všechna naše tajná přání a který jediný má moc tato splnit, aby pozdvihl našima rukama islám, vrátil islámské ummě čest, hrdost, respekt a výsadní postavení mezi všemi národy světa, jaké si bezesporu zaslouží. Ámín! Prosíme Alláha, aby ponížil a zničil naše nepřátele, vernal do jejich duší strach a zbabělost, vnesl mezi ně rozkol a rozprášil jejich šiky. Alláhuma, věru naši nepřátele jsou i Tvými nepřáteli! Ámín! Sláva budiž Alláhu, Největšímu, jen jemu patří veškeré naše uctívání, náš džihád, náš život, naše smrt, náš majetek. Jen jemu jedinému patří veškerý dík a chvála.

Alí Větrovec

16. Muharramu roku 1428. hidžry v Dobrém Poli

ŠEJCH ABDULLÁH IBN JÚSUF ‘AZZÁM

Palestina

Autor tohoto díla. Doktorát v islámských studiích získal na univerzitě al-Azhar v Egyptě. Potom se účastní palestinského džihádu, odkud odchází do Země dvou svatých míst přednášet na učilišti Krále Abdulazíze. Slyšíce o džihádu v Afghanistánu, putuje do pákistánského Islámabádu, kde se připojuje k afghánským mudžáhidům. Celý svůj život pracoval na poli džihádu jako nikdo v jeho době.

Své ohromné zkušenosti a vliv použil k oživení muslimského svědomí v otázkách boje afghánského lidu. Bez oddechu bloudil křížem krážem po Afghánistánu, ve vedrech, v mrazu. I v pozdní šedesátce dokázal vyvinout takové úsilí a nadšení pro věc, na jaký se nezmohli ani mladí bojovníci. Jednou řekl: „Připadá mi, jako by mi bylo devět let. Sedm a půl v afghánském džihádu a rok a půl v palestinském. Ostatní roky nestojí za řeč.“ Odmítal posty přednášejících na mnohých školách, opakujícíce, že nepustí pušku z ruky, dokud neuvidí pozdvihnut islámský stát, nebo bude zabít na cestě Boží. Napsal mnoho knih o džihádu. Byl zákeřně a zbaběle zavražděn v Pěšávaru v Pákistánu roku 1989, spolu se svými dvěma syny, když autem spěchali na páteční modlitbu. Exploze bomby těla obou jeho synů rozmetala na kusy, jemu samému však nic nechybělo, nebyla patrna žádná vnější zranění, vyjma pramínku krve, stékajícímu z úst. Jeho smrt znamenala velkou ztrátu pro džihád a mudžáhidy. Není ve světě jediný oddíl mudžáhidů, který by neinspirovala jeho slova, učení a dílo.

ABÚ 'Z-ZUBAJR AL-MADANÍ **Medína al-Munawwara**

Zabit během vojenské operace na obranu Sarajevského letiště proti Srbům v říjnu 1992 ve věku 24 let.

Narozen a vychován v Medíně, láska k islámu jej obklopovala od mládí a strávil mnoho let studováním a šířením Alláhova náboženství. V Medíně velmi oblíbený bratr odcestoval do Afgánistánu, aby se připojil ke svým bratrům bojujícím ve jménu Alláhově. Byl s nimi, když byly dobyty Džádži, Džalalábád a Kábul.

Po pádu Kábulu se vrátil zpět do Medíny, kde zůstal několik měsíců. Byl obdařen krásným hlasem a využil toho, aby natočil svou slavnou audio kazetu o svých bratrech v Afgánistánu. Byla nazvána Qawáfílu š-Šuhadá (Karavana Mučedníků). Vždy mluvil a přemýšlel o jedné věci, a tou bylo mučednictví.

Jednou byl dotázán "Proč spěcháš na smrt v boji, když jsi ještě neudělal dost pro islám?" Odpověděl "Co udělali pro islám bratři, kteří byli zabiti přede mnou? Naše duše jsou nejcennější věcí, kterou můžeme dát."

V létě 1992 se doslechl o utlačování svých bratří a sester na Balkáně a odcestoval s bratrem z Medíny, Abú 'l-Abbásem, do Bosny. Zůstali zde 2 měsíce, než bojovali při obraně Sarajevského letiště. Byl to těžký boj a mnoho bojovníků uprchlo, mimo Abú Zubajra a Abú 'l-Abbáse. Bránili letiště proti egyptským jednotkám OSN až padli jako mučedníci.

Prosíme za ně Alláha, aby přijal jejich mučednictví a uvedl je do Ráje, nejvýše, mezi proroky, trpitele, pravdomluvné a zbožné.

ABÚ SAJF AŠ-ŠAHRÁNÍ a ABÚ HAMÁD AL-'UTAJBÍ **Saúdská Arábie**

Zabiti během obrany muslimského města proti Srbům roku 1993 v raných dvaceti.

"Milovali se vzájemně v tomto světě a budou se milovat i v tom příštím."

Abú Sajf byl vojákem saúdskoarabské armády. Jeho matka jednoho dne sledovala v televizních zprávách reportáž o genocidě muslimů v Bosně. Jakmile to viděla, řekla "Můj synu, vstaň a běž. Podívej co dělají, znásilňují naše sestry a zabíjejí naše bratry. Můj synu, sbal se a běž, nechci tě znovu vidět!"

Abú Sajf odjel do Rijádu, kde potkal svého společníka Abú Hamáda al-'Utajbího, spolu cestovali do Bosny. Do tábora mudžáhidů dorazili ve středu, po dlouhé a namáhavé cestě. Mezitím se z nich stali důvěrní přátelé. Všichni brzy poznali cit mezi Abú Sajfem a Abú Hamádem. Skončili trénink a dorazili na frontu u vesnice Bijela Buča – ve středu.

Abú Chálid al-Khatarí popisuje, co se událo během jejich první noci na frontě: Abú Hamád ke mně přišel v jednu hodinu ráno, vzbudil mne a řekl "Abú Chálide, vstávej! Jedna motlitba o této noci znamená víc než celý svět a všechno na něm!" Vstal jsem a šel vykonat wudú. Když jsem se vrátil hledal jsem Abú Hamáda a nemohl ho najít, až jsem vstoupil do malé místnosti v rohu domu, kde byly uloženy zbraně. Vešel jsem a uviděl jak Abú Hamáda v motlitbě křičí Alláhuma rzuqní šaháda, Alláhuma rzuqní šaháda (Bože, podaruj mne mučednictvím!)."

Abú Hamád přijel do Bosny navzdory zdravotním problémům. Měl bolesti kvůli kterým nemohl usnout. Někteří bratři ho v noci slyšeli křičet bolestí. Měl také ve zvyku přinášet bratrům vodu, ať to bylo jeho povinností anebo ne.

Jedné noci Srbové zahájili útok na vesnici. Tak mudžáhidové vyrazili do protiútok. Abú Sajf byl v čele a Abú Hamád skoro vzadu. Poblíž dopadl 120mm granát, výbuch mu roztrhal dolní část obličeje a hrdlo. Padl k zemi a třikrát zvedl ukazováček pravé ruky, naposled jej nechávajíc vzhůru, předtím, než si Alláh vzal jeho duši. Všichni se shodli, že neřeknou Abú Sajfovi, že jeho kamarád byl zabit, protože by byl určitě velmi zarmoucen, kdyby tu novinu slyšel.

Když se Abú Sajf setkal po explozi ze zbytkem bratrů, ptal se na Abú Hamáda a ti mu řekli, že se vrátil do vesnice, ale nechal mu zde svůj PK kulomet. Abú Sajf byl rád a vzal si PK. V další operaci byl vpředu a zabil mnoho Srbů, než byl zasažen, dvěma kulkami do hlavy a jednou do srdce. Chvíli se díval sem a tam po obloze, bratři byli zmatení, co dělá. Pak padl na tvář stále držíc PK Abú Hamáda. Tak chvíli zůstal opakujíc Alláhu akbar, Alláhu akbar. Někdo mu chtěl vzít zbraň, avšak on ji držel příliš pevně. Nepustil ji, dokud jeho duše neopustila tělo.

Abú Sajf a Abú Hamád byli pochováni do jednoho hrobu, tak jako dva bratři z Prorokových (sala lláhu 'alejhi wa salam) časů, se slovy "Milovali se vzájemně v tomto světě a budou se milovat i v tom příštím."

ABÚ CHÁLID AL QATARÍ

Katar

Člen Katarského národního družstva házenkářů přišel do Bosny na sklonku roku 1992. Rád vykonával dvojnásobné strážní služby ve studeném počasí. Byl velmi pokorným a zbožným bratrem. Měl černé předky, ale bratři popisovali jeho tvář jako zářící lampu, kvůli vnitřnímu světlu. Měl na obličejí dvě stopy po vytrvalém padání na tvář, jak bylo jeho zvykem modlit se po celou noc. Jednou byl dotázán: "Kdy se vrátíš domů?" "Budu zde mučedníkem", odpověděl. "V Kataru jsem si koupil oblečení do boje a chtěl jsem jít do Afgánistánu, ale matka mi v tom zabránila. Avšak, bude-li si to Alláh přát, tentokrát v těchto šatech, padnu v Bosně."

Při jedné operaci proti Chorvatům, hned jak byl vybrán velitelem, řekl bratrovi vedle "Tentokrát, bude-li si to Alláh přát, vezme mne za mučedníka."

Cestou autem, spolu s ním pět bratrů, mezi nimi Wahjuddín al-Misrí, velitel mudžáhídů, zahnuli na špatnou cestu a vnikli 7 km na území nepřítele. Chorvaté vypálili na auto z protiletadlových zbraní a to vylétlo 6 metrů do vzduchu. Všichni bratři se dostali ven a bojovali, dokud nebyli zabiti. Jejich těla byla vrácena mudžáhídům za dva měsíce. Ti je identifikovali, ale nemohli poznat poslední tělo. Bylo jim řečeno "To je váš poslední muž." Ale šlo o bílého člověka s bílou tváří a proto odpověděli "To není náš bratr: náš bratr měl tmavou pleť."

Aby jej pečlivě prohlédli, rozepnuli mu košili a zjistili, že od krku dolů začíná černá kůže. Vyhrnuli mu rukávy a našli, že jeho ruce jsou bílé jen po lokty. Když mu vyhrnuli kalhoty objevili, že nohy jsou po kotníky bílé a zbytek je černý. Jeden z bratrů připomněl hadíth o znameních věřících o Soudném dnu: Stopy wudú' na těle Abú Chálida bíle zářily. Snad jej Alláh přijal mezi šahídy.

DŽAMÁLUDDÍN AL-JEMENÍ

Jemen

V průběhu oparece proti Chorvatům se mu zasekl kalašnikov, dva nepřátelské vojáky zabil svou pistolí. Při odstřelování, které následovalo vítězství muslimů, vedle něj dopadla bomba, která ho zabila utrhávajíc polovinu jeho těla. Později mudžahidové vyšli, aby sesbírali těla zabitých bratrů. Nalezli všechna, vyjma Džamáluddínova. Tři dny vládla v táboře nervozita, že možná Chorvaté odnesli jeho tělo a zmrzačili ho.

Po třech dnech, před motlitbou al-Fadžr, měl velitel mudžahidů, toho času Wahjuddín al-Misrí, sen, ve kterém se viděl, kterak mluví s Džamáluddínem:

"Džamáluddíne, Džamáluddíne, kde je tvé tělo, už ho hledáme tři dny!"

Odpověděl: "Alláh se postaral o mé tělo."

Wahjuddín se zeptal: "Kde jsi byl?"

"Alláh se mnou mluvil."

"A co ti řekl?"

"Zeptal se mne 'Proč jsi přišel do Bosny, Džamáluddíne?', odpověděl jsem 'Ó Alláhu, jen tobě pro radost.' a na to mi řekl 'Tohoto dne ti odpouštím všechny tvé hříchy a můžeš jít v Ráji, kamkoli se ti zachce.'"

ABÚ UMAR AL-HARBÍ

Medína

Abú Umar al-Harbí přišel do Bosny z Medíny al-Munawwary, zanechávajíc za sebou život v luxusu a blahobytu. Poté, co dorazil do tábora na frontě, už se nikdy nevrátil zpět do města. Strávil na frontě téměř dva roky, avšak nikdy ani nezatoužil se vrátit do města, do světa atrakcí a restaurací. Celou dobu strávil v táboře nebo v bunkrech v horách. Dokonce i když potřeboval něco vyřídit na velitelství požádal o to bratry, nebo řekl, aby mu dovezli to a to ze zavazadel uložených v hlavním městě.

Vždy věděl jak bratry rozesmát, dokázal vytvořit veselou atmosféru kdekoli, byl oblíbeným a milovaným bratrem. Na první pohled působil jako vtipálek, ale v bitvě byl jako lev. Přes jeho smysl pro humor, velmi cítil s muslimy. Po masakru ve Srebrenici 1995 byl zarmoucenější než ostatní bratři a velmi ho to bolelo.

V operaci Zázrak byl velitelem speciální jednotky šesti bratrů. Měli za úkol zabrat tři srbské bunkry v nejtěžší části terénu bitevního pole. První byl na vrcholku velkého otevřeného minového pole, nekrytého žádnými stromy nebo keři. Jediná cesta, jak jej dosáhnout bylo přímo, zpředu, narozdíl od jiných bunkrů krytých stromy nebo záhyby terénu.

Plán útoku byl takový, že jeden z bratrů vypálí na bunkr rakety RPG a ostatní zaútočí.

Poté, co si bratři rozdělili pozice, několik minut před útokem, začali Srbové pálit, jakoby věděli, že se mudžáhidi chystají k útokem. Všichni bratři v jednotce zpanikařili a zatímco přemýšleli, co dělat, Al-Harbí začal sprintovat polem k bunkru, vstříc palbě.

Ostatní bratři zaváhali a křičeli: "Jsou tam miny?"

Zakřičel zpět: "ALLÁHU AKBAR!" a běžel dál. Když viděli ostatní velitele běžet přidali se k němu. Doběhl k bunkru až na 2 metry a začal střílet proti Srbům ve vchodu a oni proti němu. Zabil jednoho Srba než byl střelen do čela a padl jako šahíd.

Druhého dne viděl jeden z bratrů al-Harbího ve snu. Jeho tvář zářila.

"Co se ti stalo?" zeptal se.

Al-Harbi odpověděl: "Noc před útokem, v bunkru v horách, jsem usnul a přihodila se mi džanába (znečistění vyžadující koupel). Uvědomil jsem si, že zde není šance se vykoupat a šel jsem do bitvy v tomto stavu."

Věděl, že v takové situaci jeden vykoná pouze tajammum (očistění půdou), pomodlí se a jde, protože džihád je důležitější, než jet do města se vykoupat, nehledě na to, že pro velitele operace to nebylo možné. al-Harbí pokračoval:

"Tam před srbským bunkrem jsem ucítil, jak mě cosi uhodilo do čela, a hned nato mě dvě stvoření popadli pod paží a vynesli velmi rychle vzhůru do nebes. A tam mi andělé dali koupel."

Tato událost je obdobná k události z časů Proroka (sala lláhu 'alejhi wa salam), kdy Handhala padl jako šahíd vzápětí po svatební noci, dříve než měl příležitost se vykoupat. Prorok (sala lláhu 'alejhi wa salam) řekl, že andělé Handhalu vykoukali.

AL-BATTÁR AL-JEMENÍ

Jemen

Tankový specialista. Zabit během operace Zázrak 21. června 1995 v 25 letech.

Al-Battár byl v Komunistické armádě Jemenu a byl poslán na Kubu, protože měl rád tanky. Tam se naučil o tancích vše, co se naučit šlo. Po návratu se stal dobrým praktikujícím muslimem a místo, aby se vrátil do Komunistické armády, odešel bojovat do Afgánistánu. Pak se vrátil do Jemenu. Když slyšel o situaci v Bosně, odcestoval tam. Měl příležitost jít a chopil se jí. Tam trénoval bratry. Naučil je, jak ležet pod jedoucím tankem, aby jim dodal odvahy, když si to rozdávali s tanky po svých. Jeho snem bylo zmocnit se tanku jako kořisti (ghaníma) v bitvě a použít ho proti nepříteli. Chtěl být prvním, kdo zajme tank pro mudžáhidy. Při operaci Zázrak mu bratři volali rádiem, že zajali tank. Byl raněn do ruky na počátku operace, ale hned jak mu byla ovázána, pospíchal do první linie v horách, naskočil do tanku a sebral ho Srbům přímo před nosem. Srbové se ho pokoušeli zničit, protože ztratit ho bylo pořád lepší, než nechat ho zabrat od mudžáhidů.

Al-Battár ho odvezl do bezpečí a bez chvíle odpočinku, se zraněním, se vrátil zpět do boje. Při pomáhání raněnému bratrovi z nepřátelského bunkru vedle explodovala bomba a Alláh jej vzal za šahída. Jeden bratr, který s ním dovezl tank, vyprávěl, co se stalo. Zázračně Srbům sebrali tank a byli stále naživu, bratr řekl:

"al-Battáre, nezasloužíme si mučednictví. Nejsme dost dobří, abychom byli šahídy."

A tento bratr se rozhodl jít si nechat ošetřit zranění, protože myslel, že operace skončila, ale al-Battár řekl:

"Ne, já jdu zpět."

Byl zabit čtyři hodiny poté, co se rozešli.

ABÚ MU'ÁDH AL-QUWAJTÍ
(Abdil AL-Ghanim)
Kuvajt

**Velitel zahraničních dobrovolníků. Zabit během operace Zázrak 21.června 1995:
vojenské operace za znovudobytí muslimského území okupovaného Srby. V
pozdních dvaceti.**

Syn guvernéra, olympijský atlet a držitel národního rekordu odešel do Afghánistánu, kde strávil šest let. Každých pár měsíců se vracel zpět do Kuvajtu, aby získal peníze pro bratry v Afghánistánu. Měl ve zvyku po motlitbách v mešitě vstát a připomínal bratrům povinnost podporovat afgánské bratry. Do Bosny dorazil 4. května 1994 a na základě svých zkušeností z boje v Afghánistánu se brzy stal velitelem jednotky zahraničních dobrovolníků. Byl velmi pokorným a zbožným bratrem. Během operace Zázrak nebyl poslán do první linie kvůli své velitelské hodnosti a byl tím zarmoucen.

Po úspěchu operace odešel na vrchol hory organizovat mužstvo. Byl zasažen kulkou do stehna a padl šahíd. O čtyři dny později jej bratr z Medíny viděl ve snu, jak přišel do mešity mudžáhidů v táboře. Bratr vypráví:

"Viděl jsem Abú-Muadha jak vešel do mešity a zdravil se s ostatními bratry a každý byl rád, že ho vidí. Měl ovázanou nohu, tam kde byl zasažen. Rozlobilo mne, jaktože je tady, když má být šahídem. Šel jsem k němu, potřásl mu rukou a zeptal se:

"Proč jsi tady? Jsi šahíd a nebo ne?"

Odvrátil se a nechtěl odpovědět. Pak, když se nikdo nedíval, zamířil k východu z mešity. Pochopil jsem, že se chystá odejít a čekal jsem u východu z mešity. Vyšel ven, pod ním se objevila deska a začala jej zvedat vzhůru. Běžel jsem za ním, popadl jej za nohu a řekl:

"Prosím tě, řekni mi, co se děje. Proč jsi tady? Jsi šahíd a nebo ne?"

"Jsem šahíd."

"Jaké je mučednictví?"

Odpověděl: "O dni bitvy se otevře okno z Ráje a všichni mudžáhidi, kteří mají padnout projdou přímo do Ráje."

"Jaký je to přesně pocit?"

"Nic necítíš. Jakmile jsi zabit uvidíš dvě plavovlasé dívky, které tě doprovodí do Ráje."

"Jaké je to v ráji?"

Odvětil: "Není jeden Ráj, ale mnoho Rájů."

"A co požitky a radosti?"

"Každý den na každém místě. A teď mě nech jít."

Tak jsem mu řekl: "Poslední otázka. Kdy budu šahídem?"

"To ti nemohu říct."

Řekl jsem: "Můžeš mi alespoň přijít dát vědět několik dní předtím?"

"Zkusím to. Nyní mě nech jít."

Bratr, co znal Abú-Mu'ádha osobně, vyprávěl:

"Velmi bohatý muž z Kuvajtu, ale stále znal i povinnost džihádu. Bojoval šest let v Afghánistánu a pak odešel do Bosny. Tento bratr měl ve zvyku mluvit velmi rychle, ale když mluvil, dával nám lekce z islámu, nebo zprávy o tom, co se děje v Bosně. Při jeho poslouchání jste se cítili tak dobře. I nejhorší noviny uměl podat tak, že jste byli rádi, že je slyšíte. Kvůli jeho dobrým způsobům a organizačním schopnostem jej bratři vybrali za velitele jednotky zahraničních dobrovolníků. Dar, který mu Alláh dal byl tafsír (interpretace) snů. Bratři mu chodili vyprávět své sny a on jim vysvětlil, co znamenají. A velmi často se vraceli s tím, že se přesně trefil. Tento bratr by pracoval dnem a nocí ve službě Dín a ostatních bratrů. A při operaci Zázrak jej Alláh vzal za šahída."

Ještě za svého života Abú-Mu'ádha řekl žertem: "Až budu zabit, vyfotografujte mou tvář zprava a zleva ať mohou lidé vidět, jestli tohle je Arab a nebo ne!" To myslel jako reakci na lidi po světě, kteří popírali přítomnost zahraničních mudžáhídů v Bosně. Abú-Mu'ádhova duše opustila tělo zanechávajíc jasně zřetelný úsměv na jeho tváři. Bylo natočeno video ukazujíc jeho obličej ze všech úhlů za účelem dokázat lidem dvě věci 1) že toto byl cizí, ne bosenský bojovník 2) pravdu, že někteří mučedníci jsou nalezeni s úsměvem na tváři, poté, co padli.

Nechť Alláh uchová tvůj úsměv, Abú-Mu'ádhe a pozvedne tě na úroveň proroků, jakož i tvé bratry, kteří padli před tebou. Ámín.

ABÚ HAMMAM AN-NADŽDÍ

Saudská Arábie

Velitel základního tábora 'Lví doupe'. Zabit chorvatskou armádou ze zálohy během příměří, když cestoval s dalšími třemi veliteli z velitelství mudžáhidů v Zenici do tábora Lví doupe v Zavidovići. Žepče, 14. prosince 1995. Ve věku 24 let.

Absolvent univerzity v Saudské Arábii, vzdělaný a plynule anglicky mluvící, vstoupil do Bosny v létě 1994 společně s Abú Zijádem An-Nadždí. Dobré zacházení se všemi bratry a způsob jak s každým jednal mu získali respekt bratrů a brzy byl zvolen velitelem tábora. Pracoval tvrdě, aby se každý cítil tak dobře, jak to jen šlo a bratři v něm neviděli velitele, ale přítele se kterým mohli probrat cokoli. Proto byl velmi oblíben. Byl velitelem, který nařídil pátrací akci po bratrovi Abú Mudžáhidovi Al-Brittáním, jenž byl zabit během operace Bosenský Badr.

Chorvaty byl zabit záměrně, kulkou do hlavy spolu s ostatními veliteli. Do Bosny vstoupil Abú Hammam se svým přítelem Abú Zijádem. Spolu Bosnu také opustili a my prosíme Alláha, aby je nechal spolu dlít v Zahradách blaženosti, věčně, ve společnosti našeho Pána, Nejvyššího.

ABÚ THÁBIT AL-MUHÁDŽIR

Egypt

**Armádní kapitán a velitel přední linie. Zabit během operace Bosenský Badr
10.září 1995 v raných třiceti.**

Abú Thábit byl zkušeným vojákem Egyptské armády. Strávil šest let v Afghánistánu, bojem a trénováním bratrů. Do Bosny přibyl časně, v roce 1992. Byl ustanoven velitelem přední linie. Tento bratr byl tak houževnatý a tak odvážný, že v boji ani nemusel střílet, jak hrozivý byl. Přesto, že byl kapitán, byl oblíbeným přítelem všech a kdo se na něj podíval, měl pocit, že se dívá na některého ze společníků Proroka.

(sala lláhu alejhi wa salam).

Během této operace byl dvakrát zasažen, ale nedal najevo bolest. Pokračoval dál, až když byl střelen potřetí, do srdce, otočil se k bratrům, usmál se a řekl: "Bratři, dostal jsem to." Načež zavřel oči, aby následoval svou duši.

DODATEK Č. 1: KRÁTKÝ PŘEHLED HISTORIE BOSENSKÉHO KONFLIKTU V LETECH 1992 – 1995

Dne 1.3. 1992 vyhlásila Republika Bosna a Hercegovina (BiH) všelidovým referendem samostatnost, s uznáním OSN, a neutralitu v tehdejší ozbrojeném konfliktu mezi Chorvatskem a Jugoslávií (dnes státy Srbsko a Černá Hora).

Toto referendum bylo bojkotováno bosensko-srbskými radikály v čele s četníkem (extrémním srbským nacionalistou) Radovanem Karadžićem. Došlo k ozbrojeným střetům srbských radikálů a rodících se bosenských státních složek. Krátce na to, v podstatě již za několik dní, zahájily srbské paravojenské jednotky invazi do Bosny. Byly štědře podporovány vládnoucí garniturou bývalého srbského prezidenta Slobodana Miloševiče jak po stránce morální, tak i po stránce, logistické, materiální a vojenské. Milošević se sám těšil zahraniční přízni Ruska.

Jugoslávská národní armáda (JNA) dislokovaná v BiH, v minulých letech podrobená důkladné kádrové obměně právě Miloševićem, který propustil její nesrbské členy a nahradil je údajně “spolehlivějšími a loajálními” Srby, se přidala na stranu agresora, místo aby bránila svou zemi. Na dobytých územích nastolili Srbové své státní entity, vyznačující se vypjatě nacionalistickou, četnickou ideologií a nenávisť ke všemu nesrbskému.

O několik měsíců později začali svou ofenzívu proti Bosně také separatisté z řad bosenských Chorvatů. Ti byli rovněž bohatě podporováni Franje Tuđmanovou vládou Chorvatska, která se otevřeně hlásila ke klerofašistickému dědictví tzv. ustašovců, fanatických povstalců z doby II. světové války. Chorvatská strana, se zahraniční podporou zejména USA a Německa, založila na jihozápadě Bosny rovněž svou entitu, nemilosrdně potírající vše nechorvatské. Nový bosenský stát se tak ocitl fakticky bez fungující armády, rychle ztrácel území a navíc se ocitl pod mezinárodním embargem, uvaleným EU a organizací NATO.

Obě agresivní strany, jak Srbové, tak i Chorvaté, se na dobytých územích chovali s nebývalou krutostí k obyvatelům jiného než jejich původu, tedy především k muslimským Bosňákům. Věděli velmi dobře, že konflikt bude mít brzký konec a aby získali dobyté oblasti navždy pro sebe, plánovali proměnit etnické složení jejich obyvatel ve svůj prospěch.

Byly zakládány vyhlazovací tábory, srbské v povodí řeky Driny, v okolí měst Sarajevo, Jajce, Doboje, Banja Luka, Brčko, Prijedor. Právě v okolí Prijedoru se nacházeli tři koncentráky, kterým se dostalo mezinárodní proslulosti, tábory Omarska, Keraterm a Trnopolje. V nich zahynulo během přibližně devíti měsíců jejich existence na následky všech možných druhů fyzického a psychického mučení okolo 35 tisíců, převážně bosňáckých vězňů. Chorvatské tábory, rovněž proslulé krutostí podmínek a zacházení, se zakládali v západní Hercegovině, v hlavně v oblasti měst Mostar, Neum a Čapljina.

Mezi nejzvrůdnější a bohužel nejběžnější podoby genocidy páchané Srby a Chorvaty nad bosňáckým národem patřily masové popravy, mlácení a kopání k smrti, pohrbívání zaživa, upalování, amputace končetin a genitálií. Vězni byli mučeni urážkami, nedostatkem jídla, vody a odpíráním spánku. Někteří byli nuceni jíst písek. Rozšířenou podobou psychického týrání byly vynucené konverze muslimů ke katolicismu a pravoslaví, provázené násilnými křty. Ženy a dívky, mnohdy i děvčátka předškolního věku, byly masově znásilňovány a jejich blízcí byli často nuceni

přihlížet. Děti muslimských rodičů byly předhazovány psům, aby je roztrhali. Vesnice Bosňáků byly bombardovány těžkým dělostřelectvem, jejich obyvatelé odstřelováni snipery. Civilisté ochromení a vyděšení salvami z děl byli přejížděni tanky. Na následky běsnění novodobých četníků a ustašovců zahynulo takřka 200 tisíc Bosňáků, odpovídající počet lidí zmizel beze stop. Mnohonásobně větší byl potom počet těch, kteří museli svou vlast opustit. 1,3 milionu lidí se dodnes do Bosny z emigrace nevrátilo.

Odpor proti okupaci a separatismu Srbů a Chorvatů se zformoval okolo osoby bosenského předáka Alije Izetbegoviće, který předtím se svou politickou stranou SDA (Strana demokratické akce) dovedl Bosnu do samostatnosti. Nová armáda byla utvořena z veteránů JNA, kteří byli předtím Miloševićem propuštěni kvůli špatnému etnickému původu a z toho pramenící údajné nespolehlivosti.

Nezanedbatelná byla právě také pomoc zahraničních dobrovolníků z muslimských zemí, kteří spolu s domácími bojovníky zformovali oddíl "El-Mudžahidin" při 7. muslimské brigádě. Jejich přínos byl nejmarkantnější především v době embarga, kdy konflikt probíhal formou vleklé, partizánské války.

Embargo bylo zrušeno na přelomu let 1993/94 z iniciativy západních mocností, které donutili Bosňáky podepsat separátní mír s Chorvaty (realizováno ve Washingtonu v březnu 1994), protože se báli, že by Rusko prostřednictvím Srbů mohlo zvýšit svůj vliv na strategickou oblast Balkánu. Avšak agrese chorvatských paravojenských skupin ještě chvíli trvala.

Po čase začaly první významnější frontové operace a v roce 1995 již bylo nabíledni, že porážka srbských nacionalistů je jen otázkou času. Ve stejné době spáchala srbská strana také dnes proslulé masakry ve Srebrenici a Žepě na východě Bosny. Místní civilisté díky liknavosti a neschopnosti mírových sborů při OSN nebyli před genocidou zachráněni. Srebrenica, kde zahynulo více než 8 372 Bosňáků – mužů, žen i dětí, je dnes považována za největší válečný masakr v Evropě od roku 1945.

Západní mocnosti na konci roku 1995 ziniciovaly mírové smlouvy z Daytonu, které rozhodly rozdělit BiH na část zvanou Federace BiH, spravovanou Bosňáky a Chorvaty dohromady, a na Republiku Srbskou. Hranicí byla stanovena tehdejší frontová linie a zbylá část Bosny dobytá Srby proto nikdy nebyla osvobozena.

Mezinárodní tribunál pro zločiny v bývalé Jugoslávii (ICTY) sídlící v nizozemském Haagu odsoudil některé viníky zločinů proti lidskosti, avšak svého cíle nedostál.

Západním silám se nikdy nepodařilo dopadnout vůdce bosenských Srbů Radovana Karadžiće a strůjce srebrenického masakru Ratka Mladiće.¹ Také úloha Chorvatů v celém konfliktu nebyla nikdy plně a uspokojivě posouzena.

Naproti tomu jednoznačně neúspěšnější byl soudní tribunál v kauzách spojených s údajnými válečnými zločiny, spáchanými bránící se bosňáckou stranou a zahraničními "islámskými extremisty" z oddílu El-Mudžahidin, bojujícími na straně Bosňáků. Tyto kauzy byly projednány ve zvlášť negativním, historicky nepřesném, tendenčním a zavádějícím světle.

Mezinárodní sbory nikdy nebyly soudem pohnány ke zodpovědnosti za svou liknavost, neschopnost a spornou nestrannost. Velitelé agresorů, pokud vůbec byli odsouzeni, dostali směšně nízké tresty a mnozí z nich jsou dnes již na svobodě, užívají "zaslouženého" odpočinku. Haag sice oficiálně uznal Srebrenicu za etnickou čistku a největší masakr v Evropě od skončení druhé světové války, avšak další

Toto bylo skutečností v době, kdy byl text psán.¹

masakry, koncentrační tábory, masová znásilnění a ostatní případy zločinů proti lidskosti, nebyli nikdy touto soudní cestou oficiálně uznány za historický fakt a dle toho řádně odsouzeny.

Ani Srbsko, ani Černá Hora, ani Chorvatsko nikdy nebylo shledáno vinným z podpory genocidy. Soud rovněž popřel, že by ze strany Srbů a Chorvatů kdykoli existovala myšlenka plánovitě a systematické genocidy Bosňáků.

DODATEK Č. 2 - ODDÍL EL-MUDŽAHIDIN NA POZADÍ BOSENSKÉHO KONFLIKTU

Oddíl El-Mudžahidin byl elitní jednotkou bosenské armády utvořenou především ze zahraničních dobrovolníků z Tuniska, Kataru, Kuvajtu, KSA, Egypta, Súdánu, Jemenu, Turecka, Iránu a Afghanistanu, utvořený ještě v době embarga. Účastnil se těch nejtvrdějších bojových operací v prvních liniích. Oddíl prokazoval tvrdý výcvik, odvahu tváří v tvář nepříteli, oddanost islámské víře a vědomí panmuslimské pospolitosti.

První mudžáhidi přicházeli do Bosny brzy po vyhlášení samostatnosti, napřed legálně přes Chorvatsko, avšak po zradě HVO (Chorvatské rady obrany) a bosensko-hercegovských Chorvatů v létě 1992 musel každý následující pokus dostat se k Armádě BiH (ABiH) probíhat ilegální cestou. Během roku 1992 přišlo do Bosny celkem 6 000 - 7 000 arabských, tureckých a afghánských bojovníků a k tomu něco přes 1 000 Íránců jako školitelů. Byla založena výcviková střediska El-Mudžahidin v okolí středobosenských měst Zenica, Travnik, Zavidović a Bugojno a také ve východobosenské Tuzle. Íránci na základně brigády Kataeb el Muminin (Batalion věřících) u Bužimi školili hlavně Araby a Súdánce. Spočátku byli nasazováni zejména lokálně proti srbským silám, později po vzniku konfliktu mezi HVO a ABiH též proti Chorvatům. Všechny dosavadní oddíly zahraničních dobrovolníků, do té doby více méně autonomní, byly pro lepší efektivitu sladěny dohromady a zformovány do jednoho zastřešujícího oddílu, pojmenovaného právě "El-Mudžahidin" z výnosu generálního štábu ABiH ke dni 13. srpna roku 1993. Oddíl fungoval v těsné spolupráci se 7. muslimskou brigádou ABiH tvořenou výhradně domácími, bosňáckými mudžáhidy. Mudžáhidi se účastnili spousty válečných operací, většinou těch nejtěžších, tam, kde bylo potřeba rychle a razantně zaútočit. Vyznamenali se v prorážení obličejů měst, bojovali v Podrinní, u Banja Luky, bránili Sarajevo, kde se účastnili dobývání místního letiště. Dokázali zajišťovat obranu středobosenských enkláv jak před Srby ze severu a Východu, tak i před Chorvaty útočícími z jihozápadního směru. Na některých osvobozených územích také prováděli pátrání po členech srbských paravojenských jednotek, které likvidovali. Jejich poslední významnější frontovou operací bylo zajištění pevné bojové linie mezi Velikou Kladušou, Jajcem a Dobojem před zamýšleným vstupem do tzv. Republiky Srbské, který se posléze díky Daytonským mírovým dohodám nikdy neuskutečnil. Po válce, většinou poměrně rychle, během jara 1996 opouští velká část bývalých příslušníků oddílu Bosnu, protože džihád byl ukončen. Zůstali jen ti, kteří získali bosenské občanství a založili zde rodiny, což se týká asi tří set mužů. Ti se pak často

museli potýkat s diskriminací a obviňováním z věcí, které nikdy nespáchali. Často byli i v místních kruzích ostrakizováni a démonizováni, byly jim dávány nálepky jako vehhábité, islámští extrémisté a sympatizanti al-Káidy. Mnozí sice nadále působili mezi muslimy v Bosně, avšak jejich vliv byl stále více potlačěn státním aparátem, zejména po smrti prvního bosňáckého člena státního předsednictva Izetbegoviće. O tom, jak byla celá historie bosenských mudžahidů podána na Západě a jak byl oddíl vykreslen jako extremistický, hovoří poslední kapitola.

DODATEK Č. 3: TAJNÝ PLÁN O VYKOŘENĚNÍ MUDŽÁHIDŮ V BOSNĚ A HERCEGOVINĚ

Použité údaje jsou informativního charakteru, ze zdrojů blízkých armádním zpravodajským kruhům. Popsané události se odehrávaly koncem roku 1995, když už mnozí skoro jistě věděli, že válka skončí. Všemi možnými způsoby bylo zamýšleno zinscenovat a vyprovokovat nový souboj, tentokrát s oddílem „El-Mudžahidin“, nejúspěšnější a nejvýstavnější jednotkou Armády BiH. Tento zápas měl zvrátit vliv jednotky na místní obyvatelstvo a uvést do opovržení všechny příslušníky této jednotky. Po domácích a chorvatských vojenských i civilních struktur, informování médií, nejvýznačnější úlohu hrál v celé záležitosti UNPROFOR. Dnes již je dávno celý zápas minulostí, ačkoliv jeho následky zůstaly, citelné i dnes, zejména z permanentních vyjadřování některých jednotlivých časopisů.

Píše: Tým vyšetřovatelů

V Bosně a Hercegovině se toho od srbsko-chorvatské agrese mnoho událo. Mnoho se i změnilo. Téměř nic není jako před několika lety. Avšak jedno je i přesto zůstalo stejné. Od prvních dní, kdy v Bosně „zavládl mír“ až dodnes, mezinárodní instituce a jejich představitelé nemění svou politiku v otázce „všech Arabů v Bosně“, zejména pokud tito byli mudžahidi. Oni jsou v průběhu celé této doby pronásledováni, vyháněni a obžalováváni, dokonce i zabíjeni. Činili tak mezinárodní síly a opírajíce se o politické a vojenské struktury. I když mudžahidi byli ve všech těchto poválečných letech jedinými oběťmi takovéto politiky, ani jedinému mezinárodnímu představiteli nezkřivili byť i jeden vlas.

Objevující se souboj

Mudžahidi dnes nezabíjejí, ale zato nezůstávají beze stop. Ještě hůře když je obviňují, že jsou nebezpeční pro mír v Bosně a Hercegovině, nebo dokonce že nesou přímou vinu za srbsko-chorvatskou agresi. Při této příležitosti odkrýváme detaily několika akcí, které podnikalo mezinárodní společenství proti mudžahidům v Bosně, a to i v okamžicích, kdy bojovali proti agresorům na Bosnu a Hercegovinu, nebo za obrodu bosňáckého národa. Již počátkem října 1995 vojenský činitel OSN v Bosně a Hercegovině Chris Vernon poukázal na možnost, že dojde k otevřenému střetu mezi mezinárodními silami a mudžahidy v Bosně. Hlavním cílem celé akce bylo démonizovat je v očích veřejnosti a vyprovokovat jejich reakci.

Vzápětí poté, co Vernon stanovil priority působení mezinárodních jednotek, britští vojáci z UNPROFORu 5. října téhož roku ve vesnici Rudina, okres Donji Vakuf, zabili Elvedina Smajiće, příslušníka oddílu „El-Mudžahidin“.

Svědky vraždy byly Elvedinova manželka Mirnesa, sestra Elvedina a matka Remiza. Elvedinova žena a sestra vypověděli pro tehdejší tiskovou agenturu oddílu El-Mudžahidin, že toho dne několik britských vojáků s transportérem došli k jejich dům, kde zaparkovali a někoho očekávali.

„Nejsem četník, jsem mudžahid“

„Najednou jsme slyšeli silné zabouchání na naše dveře. Nechtěly jsme otevřít, protože v domě nebyl žádný muž a tak jsme se bály. Vojáci začali obcházet okolo domu. Bály jsme, že vrtnou dovnitř násilím. Když zakleпали podruhé, otevřely jsme jim dveře. Prý hledali vodu, ale před domem byla kašna ze které prýštila voda. Byla tam i sklenice. Přesto jsme jim donesli sklenku vody, ale tu jeden voják pouze očichal a ochutnal. Potom, co viděli, že kromě nás dvou v domě nikdo není, rychle se vrátili do transportéru, kde se nadále zdržovali, jakoby na někoho čekali.“

Elvedin toho dne s matkou Remizou odešel na pole aby nakopali trochu brambor. O něco později se vraceli z pole. Matka a on vezli každý po kolečku brambor. Matka Remiza ve své výpovědi tiskové agentuře oddílu El-Mudžahidin řekla:

„Šli jsme z pole. Před sebou jsem spasila ohromné bílé vozidlo. Syn mi řekl: „Kde se tu bere transportér UNPROFORu?“ I s kolečkem si trochu pospíšil k nim. Spatřili nás, Elvedin měl hustou černou bradku, zdvihli zbraně, které doposud nesli spuštěné podél těla. Když k nim přišel, zeptal se jich kdo jsou a co tu pohledávají. Viděla jsem toho na transportéru jak otáčí zbraň na mého syna. Dva stáli před vozidlem. Elvedin tehdy řekl: „Nejsem četník, jsem mudžahid“ Nebylo snad ani okamžiku aby ze zbraní a z transportéru nevyšla silná rána. Zastřelili mého Elvedina. Když padal, Elvedin pouze stačil říci „Alláhu akbar!“ (Bůh je největší – poznámka překladu), na což mu jeden z těch dvou před vozidlem, hbitě procházející za jeho zády, vpálil ještě dvě rány do zad, až nehnutě zůstal ležet na zemi. Já jsem se skryla. Teprve až odešli, stačila jsem říct – Zabili mi syna.“

Anglická verze – sebeobrana!?

Elvedinovi vrazi okamžitě opustili vesnici Rudina, odjížděje neznámým směrem a jejich jména jsou dodnes neznámá. Zodpovědní činitelé Armády BaH nehli ani prstem ve prospěch objasnění vraždy svého bojovníka. Dokonce, někteří armádní činitelé mile rádi pomohli s provedením a naplánováním celé akce, dílem dodávající informační údaje spolupracovníkům z UNPROFORu a dílem zamlžující a lživě interpretující vraždu svého vojína. Zodpovědný britský zdroj o tomto případu hlásil, že britští vojáci zabili Elvedina Smajíce „v sebeobraně a že vojáci, kteří se byli incidentu účastni, byli kvůli jejich bezpečnosti odveleni do Velké Británie.“

Je nutno zdůrazňovat, že Elvedin Smajíc byl „ozbrojen“ pouze kolečky plnými brambor?

Povolení k ragbyovému utkání

Neuběhl ani měsíc od vraždy Elvedina Smajíce a mudžahidi se opět ocitli na mušce UNPROFORu.

Dvojice novozélandských vojáků 2. listopadu téhož roku přišla do stanoviště mudžahidů v Zenici a zamýšleli, že promluví s někým z velitelství. Když jim to bylo umožněno, přišel mírný šok. Unproforci po mudžahidech žádali povolení k odehrání ragbyového utkání s týmem III. Tělesa Armády BaH na stadionu v Zenici!

Potom co se učinili pochybnými, protože oddíl „El-Mudžahidin“ nebyl v Zenici domácí a nedával žádná povolení, ani je nikdy nikdo nežádal o podobná povolení, mudžahidi, podle legitimních stanov, na několik minut oba Novozélandčany zadrželi.

V rozhovoru pro časopis Saff jeden z bývalých činitelů oddílu El-Mudžahidin vypověděl, co se vlastně ve skutečnosti událo:

„Dlouho si budu pamatovat tu lest, kterou nám UNPROFOR připravil. Synchronizace celé té akce byla na značné úrovni. Přesně dle plánu, právě když dvojice novozélandských vojáků od nás žádala povolení k přátelskému ragbyovému utkání se třetím korpusem (?!). Chris Vernon informoval média, že před zenickým hotelem International unesli mudžahidi dva novozélandské vojáky a jejich osud nadále zůstává neznámý. Téže noci jsem přijal pozvání od Agiče, pomocníka důstojníka pro bezpečnost Třetího korpusu, ať urychleně k němu přijdu. Z jistých indicií jsem na pozvání odpověděl. Zastihl jsem Agiče a generála Kadira Jusiće, oni mne informovali, že v Bruselu toho dne se koná nějaká konference, na které je delegátům oznámeno, že v Zenici mudžahidi unesli dvojici novozélandských vojáků, že se neví, kde jsou a jsou-li vůbec živí. Ušetřili velmi ostrou kritiku na adresu Bosny a Hercegoviny a na adresu naší delegace, která byla oné konferenci přítomna. Vůdce delegace Ejup Ganić zavolal důstojníka Armády BaH Rasima Deliće a požadoval po něm, aby se případ neprodleně řešil. Nemohl jsem uvěřit. Bylo mi k neuvěření jakých podvodů používají mezinárodní představitelé a jak bezostyšně lžou všem do očí. Současně jsem se rozčílil nakolik jsou naše instituce nemohoucí a že bez námitek musejí plnit vše co se od nich žádá, i když věděli, že na nás celý tento případ v podstatě narafičili.“

Bomba v kasárnách

Jen tři dny před podpisem mírové smlouvy pro Bosnu a Hercegovinu v Paříži, 11. prosince, v areálu kasárny oddílu El-Mudžahidin v Zenici explodovala bomba v automobilu. Tehdy zahynul řidič kombi a šest mudžahidů bylo raněno.

Ve vyšetřování, které provedlo oddělení vojenské policie oddílu El-Mudžahidin je, mimo ostatního, že po návratu do kasárny explodovalo kombi, který byl ten den používán pro vlastní potřebu. Při tomto incidentu zahynul řidič a deset dalších bylo raněno. Kombi mělo svoje parkovací místo v areálu kasárny, blízko nástupiště, kde se každé ráno odbýval nástup. Síla exploze byla namířena na místo přehlídky. I když k explozi v době ranního nástupu nedošlo, strůjci atentátu zamýšleli připravit o život až sto lidí. Zajímavé je, že i tento případ, stejně jako několik předchozích – zůstal nevyřešen. Jediné reakce, které bylo možno v těch dnech slyšet ze strany některých novin(ářů), bylo prokázat že, skutečně, mudžahidi sami sobě nastražili automobilovou bombu. Tento názor zastával i sám Radovan Karadžić.

Atentát na šestici mudžahidů

Ani se nerozplynul dým z exploze automobilové pumy v areálu zenické kasárny oddílu El-Mudžahidin a už tu byly nové oběti. V den podpisu mírové dohody v Paříži, klasický atentát v Žepči 14. prosince zabijí pěti mudžahidi. Zavraždění jsou: šejch Enver Šaban, Muhammed Andul-Vehab Jusuf řečený Abú Háráš, Abú Hamam Nedjaši, Abú Zijád a Abú Džabbáří Šaríf řečený Abú Hamza.

Všech pět zabitých mudžahidi mělo na těle rány od střel které musely být vypáleny z bezprostřední blízkosti, a to méně než jednoho metru. Automobil ve kterém se nacházeli byl prostřílen více než třemi stovkami kulek.

Chorvati z Žepča informovali, že vozidlo „toyota“, ve kterém byli mudžahidi, násilně proniklo přes policejní stanoviště v Brezovém Polju a dokonce že poté jako první právě jeho pasažéři začali střílet na policejní patrolu, která palbu opětovala a při tom zabila všech pět mudžahidů.

Ve služebním záznamu vojenské bezpečnosti Třetího korpusu stojí:

„Dne 16.12. roku 1995 při kontaktu s S.DŽ., přistoupili jsme k některým novým bezpečnostně-invormačním zajímavým zjištěním v souvislosti s vraždou cizích státních příslušníků ve městě Žepče. Podle slov pramenu, nejpřímější účast na vraždě vzpomenuých osob měla speciální extrémní jednotka tzv. Stojina brigada, která nese název po veliteli Stojkovi, rodem z okolí Nového Šeheru. Muž silné postavy, asi 180cm vysoký, bydlíštěm v Rarině domě v Žepči, sídliště Berek, v bezprostřední blízkosti výpadovky z dálnice v Žepči. V poslední době byla tato jednotka angažována na linii mezi HVO (Chorvatská rada obrany – pozn. překladu) a četníků, u Hatkiných polí.“

Ve vztahu k tomu pramen uvádí asi o dvě hodiny před předpokládanou dobou vraždy, přesněji v 10 hodin, tato jednotka přijala příkaz aby se okamžitě přesunula z Hatkiných polí, protože prý je potřeba její zásah na jiném místě, poněvadž získali informace, že „mudžahedini během dne plánují zaútočit na Žepče.“ Po této informaci vzpomenuhá jednotka připravila kontrolní stanoviště a zátarasy na žepčanské výpadovce, kde již připravení počkali na skupinku pěti cizích státních příslušníků, kteří byli v automobilu. Při té příležitosti byli všichni zabiti.

Akce démonizování mudžahidi

B.B., bývalý příslušník El-Mudžahidin, jeden z těch, kteří jsou dobře obeznámeni s tímto „případem“, pro časopis Saff uvedl, že za vraždami stojí cizí informační služby a dodává:

„Šejch Enver a ostatní zavraždění mudžahidi jeli toho dne do Bočinje, kde se nalézala naše základna. Nebylo to poprvé, co jeli tou cestou. Již mnohokrát dříve jeli přes Žepče. Každý průjezd přes Žepče se musel nejprve nahlásit a to se všemi údaji o cestujících. To měla na starost vojenská bezpečnost Třetího korpusu, což znamená, že údaje o těch, kteří přes Žepče projíždějí vzápětí obdrží vojenská policie HVO v Žepči, která v koordinaci s vojenskou policií Armády BaH zajišťovala průjezd přes teritorium Žepči. Proč zabili šejcha Envera? Proč nezabili Abú Ma'líja, důstojníka Oddílu, který skoro každý den projížděl stejnou trasou? Vše je v podstatě jasno. Chtěli zabít jednoho i druhého, avšak nevěděli ani jak se jmenují ani jak vypadají. Šejch Enver udělal chybu. Jen o několik dní dříve poskytl rozhovor týdeníku Ljiljan. Tak byla, mimo zbytek, zveřejněna i jeho fotografie čímž mnohonásobně ulehčil práci svému vrahům.“

Ze stejného zdroje se dozvídáme, že se ví kdo zastřelil pětici mudžahidů.

„My víme, že Bruno Bekić, z Ljeskovice, okres Žepče, jeden z atentátníků na naše bratry i dnes disponuje pistolí, kterou sejmul šejchu Enverovi poté, co ho rozstříleli devíti ranami. Víme, že se těmito vraždami od nás požadovala reakce, avšak my jsme i přesto zhodnotili že lépe bude když žádná nepřijde. Představte si, že bychom napadli Žepče požadující objasnění těchto vražd – kdo by musel stát aby bránil Žepče? Ano, Armáda BaH! Pak bychom my museli udeřit na Armádu BaH a ne na opravdové zločince a teroristy. To byla ta past, do které bylo potřeba vlákat oddíl El-Mudžahidin, ale chvála Bohu, neuspěla. Je nám jasno že UNPROFOR právě to očekával. Je nám jasno, že mezinárodní organizace jen to čekala aby se vypořádala i s námi a skrze nás i se všemi Bosňáky. Když toho nedocílili fyzicky, přeorientovali se na boj prostřednictvím médií. Takže, podívejte, jaká se i nyní po tolika letech vede kampaň a jaká se vedla. Tvrdím, že mudžahidi jsou ještě mnohem více démonizovaní než četníci a dokonce i než četničí polní velitelé Karadžić a Mladić. Teď je snad už konečně lidem jasné, že to ve skutečnosti bylo cílem.“

Lidé, kterých se bylo potřeba zbavit

V podstatě se zastavily reakce armádních a vládních orgánů Bosny a Hercegoviny na tento hrozný zločin. Vojenští pozorovatelé OSN s podporou médií prohlašovali, jak si „bosenská vláda nepřeje dělat okolo toho veliký humbuk.“

Četná americká i ostatní západní média v těch dnech informovala, že zahynul „jeden islámský terorista na kterého je vydán mezinárodní zatykač“, obraceje tak pozornost veřejnosti opačným směrem. Avšak nejkorektnější byl Anto Marinčić, zastupitel v Radě Zenicko-Dobojského kantonu, který v březnu roku 1997 v Radě prohlásil: „Oněch pět osob zabitých v Žepči jsou tedy mudžahedini, které bylo, dle Dohody, nutno vyhostit z BaH do data které je vám známo a podle dohod, které jsou vám známy, ale, takhle tomu vskutku nebylo...“

Kdo je další?

Mezinárodní organizace se činila. Bylo potřeba ostatní mudžahidi „vyřešit“ do „data které je jim známo.“ Protože, do 14. prosince 1995 uspěli vyřešit sedm mudžahidů. V následujících letech mezinárodní organizace s pomocí satelitů jako byl třeba i Anto Marinčić vyhošťovala mnohé mudžahidi, neohlížeje se při tom na případné následky takovéto politiky. A škody jsou ohromující. Po mudžahidech, kteří jsou zabíjeni, vyháněni a deportováni na neznámá místa, zůstaly jejich rodiny, ženy, děti. Podle nezávislých odhadů lidí, kteří jsou dobře obeznámeni se všemi případy, po mudžahidech, které řešila mezinárodní organizace, zůstalo více než padesát dětí! Dnes o tyto rodiny zájem nikdo nejeví. Oni jsou na okraji samé existence. Ptá se vůbec někdo jak se v takovém státě asi musí cítit matka když jí její dítě zaptá: „Mami, dnes mě se jeden malý zeptal kde mám tátu, co je to táta?“

S ohledem na charakter a vlastnosti které někdejší UNPROFOR a někdejší mezinárodní představitelé měli a mají, ptají se ti, kdo je podporují – jsou-li možná oni těmi dalšími koho stihne podobný osud?